

[Maisted]

denserne. Herom kan ingen regering være i tvivl.«

Dette er et citat fra socialdemokratiets tidsskrift Ny politik, december 1982, fremført af den tidligere skatte- og afgiftsminister, hr. Lykketoft.

Hr. Anker Jørgensen beskyldte i går statsministeren for at være hykler. Jeg vil vove den påstand, at hr. Anker Jørgensen er noget lusket. Det, der bliver sagt her, er med garanti opfattet af de fleste som et citat fra en fremskridtsmand – der er overhovedet ingen tvivl om, at det er en præcis bedømmelse af landets situation – og så får vi minsandten her i dag en dagsorden fra socialdemokratiet, der går ud på at øge udgifterne. Jeg gad vide, hvordan socialdemokraterne ville leve op til det, hr. Lykketoft her har skrevet i deres eget blad, hvis de ikke måtte gennemføre en indkomstpølitik.

I tirsdags holdt hr. Svend Auken sådan lidt forskudt i forbindelse med statsministerens åbningstale tale hernede, hvor man kunne se på et stort banner »Nej til indkomstpølitik«. Og hvad er så kendsgerningen? At socialdemokratiet, der ikke alene består af politikere, som vi kender dem herinde, men også er bevægelsen – sådan en hel form for mafia – har accepteret indkomstpølitikken, at de faglige ledere har accepteret den indkomstpølitik, fordi den var nødvendig.

Derfor er socialdemokratiet lusket i denne her sag. Man prøvede – jeg ved ikke, om det lykkedes – at få det radikale venstre hevet lidt med over. Jeg ved ikke, om man tror, man har fået fat i det her våde stykke hånd-sæbe, som hr. Anker Jørgensen tidligere har omtalt. Selvfølgelig er det rigtigt så langt, at det radikale venstre jo har den egenskab, at det den ene dag kan optræde som socialistisk parti for så den næste dag at optræde som et ikke-socialistisk parti. Det gør tingene vanskelige at håndtere.

I statsministerens åbningstale er der tre elementer, som fremskridtsfolk selvfølgelig har læst med interesse. For det første, at det er hensigten at fritage de laveste indkomster for skat, og det kan jo kun betyde, at den skattefrie bundgrænse skal hæves ganske alvorligt. Jeg vil foreslå, at vi begynder beskedent og siger, at folkepensionister må forstås som dem, der har de absolut laveste indkomster, og derfor burde den statslige bundgrænse selvfølgelig være 41.400 kr., hvis der var

logik i det, statsministeren sagde. Vi håber, der er noget at arbejde sammen om her.

Dernæst var der to andre væsentlige elementer, som det undrer mig meget er undgået offentlighedens interesse – det er næppe omtalt nogen steder – nemlig at man vil have balance på udlandsgælden, at man ikke vil have fornyet gæld om 3–4 år over for udlandet, at man om 6 år ikke vil have nogen statsgældsforøgelse. Se, det er første gang i min tid her i folketinget, at en regering præcis har sat tid på, hvornår opgaverne vil blive løst, og det hilser vi selvfølgelig med glæde, for det er netop det, vi har ønsket at arbejde for i alle de år, vi har været her.

Når man ser på resultaterne for det år, der er gået, kommer man heller ikke uden om, at den indkomstpølitik, som de faglige ledere altså har støttet, men som socialdemokratiet prøver på at slå plat på nu, har givet resultater: sammen med en fast kronekurs har vi fået halveret inflationen og fået renten til at falde. Det burde alle kunne glæde sig over, og det gør vi i hvert tilfælde i fremskridtspartiet.

Men hvordan ser det så ud fremover? Der har vi nogle udestående problemer med denne regering. Der er en regning, man ikke har betalt. Da man indgik den kontrakt med lønmodtagerne og med de faglige ledere, der har støttet den, sagde man: til gengæld vil vi selvfølgelig give jer en skattelettelse på 2,3 mia kr. ved at hæve den skattefrie bundgrænse. Det har man ikke opfyldt, og dér mener jeg at regeringen har svigtet.

Desuden vil man med det ny finanslovforslag for 1984 hæve skatterne; de direkte skatter skal hæves. Man kalder det noget andet, idet man siger, at dagpengebidraget skal hæves med ca. 1,4 mia kr., og at man vil hæve sygedagpengene med godt 2 mia kr. Det er skatteforhøjelser, og dem er vi selvfølgelig yderst utilfredse med. Det er vi, fordi vi mener, at det går direkte imod den politik, regeringen ellers ønsker at føre. Dette her er efter min opfattelse ikke engang et partipølitisk spørgsmål, det er et spørgsmål om at opfylde sine forpligtelser over for lønmodtagerne og det erhvervsliv, som man gerne vil have skal være i fremgang, som skal være med til at skabe balance over for udlandet i løbet af 3–4 år, så vi kan begynde at betale gælden tilbage.